

Теодоръ Траяновъ.

КРЪСТОНОСЦИ

О, братя, свивайте платната,
Дигнете моя черенъ флагъ, —
Земя вълшебно непозната
Извишва свѣтлия си брѣгъ.

Какъ странно ни сърцето бие,
Прѣзъ сълзи погледътъ гори,
Надъ насъ орелъ се царственъ вие
И сипе утренни зари!

Да паднемъ, братя, на колѣни,
Дими се бащиний покровъ,
Макаръ и погледи студени
Да срѣщне нашата любовъ!

О, майко, твоя погледъ моренъ
Прощава всѣки сторенъ грѣхъ,
Къмъ Бога — гордъ, но синъ покоренъ
Къмъ тебъ, родино, сявга бѣхъ. —

Потайни краища, морета
Кръстосахъ азъ на длѣжъ и ширъ,
Мечти огледвахъ вѣвъ небето.
Сърцето — въ зачарованъ виръ.

И щомъ заспѣше морна память
Прѣзъ сънища политахъ азъ,
Къмъ знаци, нивга шо не мамятъ,
Къмъ тайната на смъртний часъ.